

Op 1 december 2006 heeft verzoeker op een basisschool een achtjarige leerling doodgestoken. Verzoeker weigerde in de strafprocedure zijn medewerking te verlenen aan psychiatrisch onderzoek, waardoor het voor de deskundigen onmogelijk was een duidelijke diagnose te geven over de psychische gesteldheid van verzoeker. Ondanks het ontbreken van een medisch rapport met een duidelijke conclusie zagen, voor zover hier van belang, eerst de rechtbank Breda en vervolgens het gerechtshof te Arnhem voldoende aanknopingspunten om aan te nemen dat sprake was van een psychische stoornis bij verzoeker ten tijde van het begaan van het misdrijf. Hij is veroordeeld tot gevangenisstraf en TBS met dwangverpleging. In cassatie heeft de Hoge Raad deze veroordeling in stand gehouden. Verzoeker klaagt bij het Hof dat artikel 5 EVRM is geschonden (recht op vrijheid), omdat hem zonder precieze diagnose van zijn psychische gesteldheid een TBS-maatregel is opgelegd.

Het Hof roept in herinnering dat vrijheidsontneming van een persoon die lijdt aan een psychische stoornis is toegestaan als er aan minimumvoorwaarden wordt voldaan, onder meer dat een psychische stoornis moet zijn vastgesteld op basis van objectieve medische deskundigheid en ernstig genoeg is om vrijheidsontneming te rechtvaardigen. Het Hof herinnert eraan dat nationale autoriteiten daarbij een zekere “margin of appreciation” hebben om het bewijs in een individuele zaak te beoordelen. In deze zaak merkt het Hof op dat het gerechtshof zijn oordeel heeft kunnen baseren op verschillende rapportages, waaronder ook een rapportage ten tijde van de gerechtelijke procedure op basis van het strafdossier en audio(-visuele) opnamen van de verhoren van verzoeker. Hoewel de deskundigen niet in staat waren een precieze diagnose te stellen, kwamen zij wel tot de conclusie dat verzoeker aan een ernstige stoornis leed. Het gerechtshof deelde deze opvatting op basis van de eigen bestudering van het strafdossier en de verwarde verklaringen van verzoeker. Het Hof accepteert dat, mede gelet op de absolute weigering van verzoeker mee te werken aan enig onderzoek naar zijn geestelijke gesteldheid, het gerechtshof op grond van de beschikbare informatie heeft kunnen concluderen dat verzoeker leed aan een psychische stoornis die, ongeacht de precieze aard ervan, ernstig genoeg was om de vrijheidsontneming te rechtvaardigen. Het Hof acht de klacht kennelijk ongegrond en verklaart het verzoek niet-ontvankelijk.